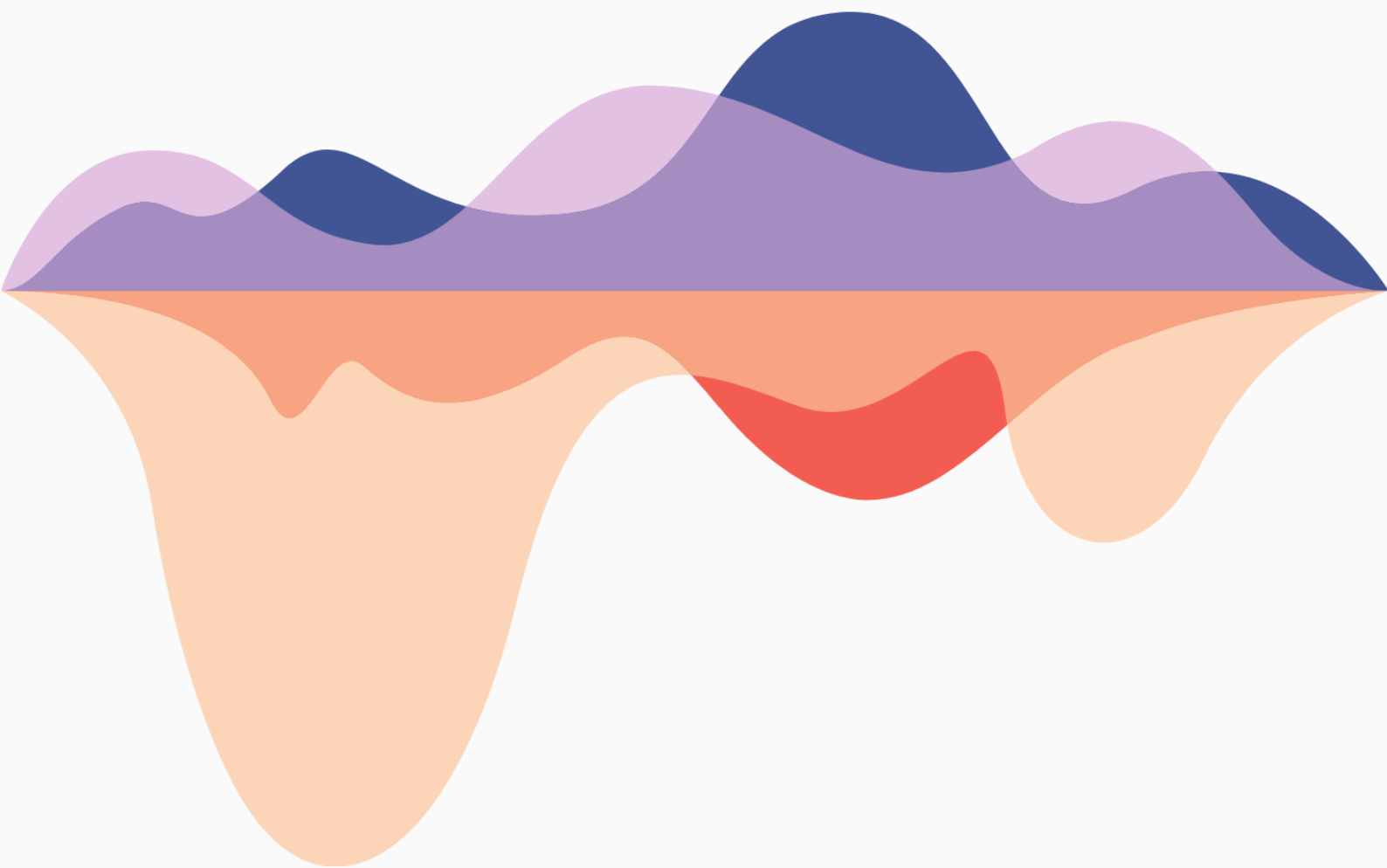

Dvořák

Listopadový výběr Dvořana

Pohádka o koťátku

Pár dní jsem přemýšlela, o čem napíšu článek, a začínala jsem být zoufalá, když mě nic nenapadlo. Potom mě ale asi políbila múza a uvědomila jsem si, že vymyslet si pohádku je vždycky možnost. A tak jsem si pro vás, milí přátelé, vymyslela pohádku o koťátku, i když mám na koťátka alergii.

Tož začněme.

Bylo nebylo jednou jedno koťátko. To koťátko mělo všude po bílém tělíčku černé fleky a flíčky, snad jako kdyby na něj někdo několikrát za sebou vylil lahvičku černé tuše. Jeho vykulená očka měla barvu samotného nebe, nebo možná by se dalo říct, že byla modrá jako pomněnky. Koťátku proto malá holčička, která se o něj se svou rodinou starala, říkala Pomněnka – což koťátko samozřejmě nemohlo vědět, protože koťátka lidské řeči nerozumí.

Jednou se naše koťátko, respektive Pomněnka, rozhodlo, že se vydá prozkoumat zahradu, která se za jejich domovem rozléhala. Byla veliká a plná stromů a divně vonících rostlin.

Když Pomněnka přeběhla od zadních dveří k bylinkovému záhonu a k jedné z těch divných rostlin přičichla, nestíhala se divit, jak zvláště ta věc voní. Ta vůně ji udeřila do jejího citlivého nosu tak silně, že se jí malém zamotala hlava. No nic, řekla si. Tohle není zas až tak zajímavé. A tak šla dál. Plížila se kolem červeného plotu dál do zahrady, když v tom uviděla kocoura odvedle. Huňatý, zářivě bílý, jako kdyby ho zrovna vyprali, tam seděl na lavičce, lízal si tlapku a sledoval nezkušené kotě, které sebou snad skoro trhlo, když ho spatřilo.

Taky jsem býval takový malý a hloupý, říkal si. Mohl bych tomu prckovi dát nějakou radu do života. Třeba se mu to bude hodit. Kocour za plotem nevypadal zle, jenom staře a trochu chladně, ale rozhodně ne zle. Pravdou bylo, že měl dobré srdce, jen byl unavený životem. Elegantně seskočil z lavičky, podlezl plot a šel přímo ke kotěti.

Začal s ním řeč v jazyce, kterému rozumí jen kočky. Nejdřív ho zdvořile pozdravil, zároveň u toho ale naznačil, že on je tady pánem, a poté mu začal výkladat o lidech a o tom, co na ně funguje a co ne. O tom, co je z lidských jídel nejlepší a jaké všechny krádeže mu prošly. Kotě se nejdřív tvářilo zmateně, poté se ale uvolnilo a se zájmem poslouchalo. Kocour se po chvíli rozpovídal o své minulosti a vyprávěl mu o tom, že jako kotě snil o tom, že se stane velkým hrdinou, který bude bohatým kočkám brát a chudým v útulku dávat, ale nějak mu to u jeho lidí neprošlo. Koťátko se mu zase svěřilo, že by se chtělo stát námořníkem. Vidělo mnoho obrázků moře v televizi jeho lidí a vidělo tam i obrázky velkých ryb, které kdyby ulovilo, mohlo by se z nich najíst až k prasknutí. Chtělo i poznat barevné ptáky, kteří žijí daleko za mořem. Kocour nevěděl, co si o tom myslet. Dojíkala ho nevinnost malého koťátka a nerealističnost jeho snů. Mláďata se holt nebojí selhání a nebojí se mít velké nápady a sny. Nakonec kotěti řekl, že je všechno možné a že i to se může splnit, i když tomu sám moc nevěřil. Koťátku to samozřejmě udělalo velkou radost.

Měsíce a roky ubíhaly a koťátko vyrostlo v krásnou kočku.

Celé ty roky, které uběhly od rozhovoru s kocourem od sousedů, chodila Pomněnka k rybníku ve vsi, kde s pomocí ptáků a nutrií stavěla svou vlastní loď, na které by se mohla plavit po rybníku a stát se tak opravdovou námořnicí. Vlaštovce, která jí se stavbou loďky pomáhala, Pomněnka slíbila, že jí jmenuje palubním důstojníkem, i když úplně nevěděla, co takový důstojník dělá.

Vlaštovka souhlasila a navrhla, aby se k posádce přidala i její kamarádka myška. Pomněnka na to řekla, že bude muset ovládat své instinkty, aby myšku náhodou nesežrala, ale jinak souhlasila.

Jednoho slunečného dopoledne se tedy všechna tři zvířátka vydala na první plavbu se svou lodí, která spíš připomínala hnízdo na vodě. Vlastně byla hnízdem na vodě. Pro jistotu ale Pomněnka nezvala zvířátka z okolí, aby přihlížela, protože se bála, že se něco nepovede a pak se jí všechna zvířata bude vysmívat. Nepozvala ani ptáčky a nutrie, kteří pomáhali se stavbou lodi, aby nebyli zklamaní, když se to nepovede. Chtěla ale pozvat bílého kocoura odvedle, jenže toho už asi rok neviděla. Nevěděla, co je smrt, ale smrt byla tím, co ho potkalo.

Pomněnka, která byla celá v rozpacích, nechala vlaštovku a myšku, aby vlezly na palubu, poté sama opatrně nastoupila a jednou tlapkou se odrazila od břehu. Napětí bylo cítit ve vzduchu, protože nikdo nevěděl, jestli loďka dopluje dále než deset centimetrů od startu. Když se hnízdo-loďka zastavila, zavládlo všeobecné zklamání. Pomněnce se začalo dělat smutno, jelikož to znamenalo, že její sen se nevyplnil a nikdy nevyplní.

Myška ale zničehonic dostala nápad. S nadějí v hlase řekla vlaštovce, aby letěla pro kamarádku nutrii. Vlaštovce nejdřív nedocházelo, jak by jim mohla nutrie pomoci, ale během vteřiny pochopila. Smutná a zmatená kočka se za ní dívala, nechápala, co se děje. Myška se na ni vševědoucně usmála a Pomněnka tak pochopila, že teď jí prostě musí věřit. Ve chvíli se vlaštovka objevila znova a za ní běžela obrovská nutrie. Vlaštovka dosedla na palubu, nutrie vklouzla do vody, podplavala hnízdo a vzala ho na záda. Plavala přes rybník s hnízdem na zádech, ve kterém namačkané na sebe seděly kočka, myška a vlaštovka. Pohled to byl komický, ale Pomněnka snad nikdy v životě nebyla tak šťastná. Hrdě zvedla hlavičku a jako pravý kapitán se dívala přes hladinu a cítila, jak jí nadšení zalévá celé tělo. A tak koťátko, vlaštovka, myška a nutrie uskutečnily svou první plavbu.

Za týden nato se odhodlaly říct ostatním zvířátkům, aby se přišla podívat na plavbu. Přišli rodinka nutrií, poloslepý krtek, zatoulaný pes, hejno vrabců, vlaštovky, sýkorka a dokonce i dudek. Stáli u rákosí a nadšeně pozorovali, jak loď plula; jásali a skákali a všichni si to taky chtěli vyzkoušet. Během dne se zvířátka na lodi střídala, plula od břehu k břehu a věděla, že Pomněnka se do historie zapíše jako nejlepší kapitánka na světě a velká nutrie pod hnízdem jako nejlepší lodní šroub na světě.

A tak si koťátko s pomocí kamarádů splnilo sen.

Tereza Lafková

Čeští biatlonisté

Kdo že to za nás v tom biatlonu vlastně závodí? Věřím, že spousta lidí si může klást tuto otázku, pokud vůbec biatlon zná. Když už jsem se tedy rozhodla, že se mé příspěvky budou biatlonu týkat, možná by bylo dobré o pár našich reprezentantech něco napsat. Zde tedy máte něco málo o české reprezentaci.

Michal Krčmář, přezdívaný Bimbo, je třicetiletý biatlonista z Vrchlabí. S biatlonem začal už ve třinácti letech, ale nejvíce pozornosti se mu dostalo na Zimní olympiádě v Pchjongčchangu v sezóně 2017/18, kdy se umístil na druhém místě ve sprintu. Od té doby byli s Ondřejem Moravcem nejlepšími českými biatlonisty a můžeme se jen těšit, co ukáže na olympiádě 2022.

Markéta Davidová, neboli Makula, je momentálně naší nejlepší ženou v biatlonu. Jako malá jezdila závody na běžkách a poté, ve třinácti letech, se s kamarádkami dala na biatlon. Nyní, ve čtyřadvaceti letech, má zlato a bronz z Mistrovství světa, zlato, dvě stříbrné medaile a bronz z Mistrovství světa juniorů a dvě zlaté a jednu bronzovou medaili z Mistrovství Evropy juniorů. Díky těmto úspěchům se jí někdy přezdívá „Mladá Koukalová“ a už dva roky po sobě zvítězila v české anketě Biatlonista roku.

Jakub Štvrtecký, dvaadvacetiletý biatlonista, jezdí za dospělou reprezentací teprve 2 roky, a proto zatím nezískal žádnou medaili mezi staršími biatlonisty. Ve svých juniorských letech ovšem dvakrát vyhrál zlato. Po odchodu Ondřeje Moravce se také bude častěji účastnit štafet.

Eva Puskarčíková je úspěšná česká biatlonistka s již pěti zlatými, dvěma stříbrnými a jednou bronzovou medailí. Jako rodačka z Harrachova měla k zimním sportům už od malička blízko, a proto začala již v pěti letech s běžeckým lyžováním. Po založení klubu biatlonu v Harrachově si zkusila střelbu, na prvním stupni základní školy se vrátila k běžeckému lyžování, ale střelba jí chyběla, a tak na druhém stupni základní školy už zůstala u biatlonu.

Veronika Šáblová

Vyhrocená bitva o okres na kralupském stadionu

V sobotu 20. 11. se na kralupském zimním stadionu utkaly týmy HK Kralupy nad Vltavou a HC Junior Mělník. Před zápasem mělničtí hokejisté vedli skupinu západ v krajské lize, Kralupy okupovaly třetí místo. Mužstva v tomto utkání bojovala o přední příčky tabulky, ale tato událost byla výjimečná v něčem jiném. Zápasům mezi Kralupy a Mělníkem se už téměř tradičně přezdívá „bitva o okres“. V posledních letech byl favoritem vždy Mělník, ovšem v letošní sezóně se dalo mluvit o vyrovnaném poměru sil.

Utkaní poctila svou účastí středočeská hejtmanka Petra Pecková, která před zápasem oběma týmům popřála hodně štěstí a vhodila slavnostní buly. Pak už zbývalo jen poslechnout si českou hymnu a kralupští i mělničtí fanoušci mohli se zatajeným dechem sledovat první buly. Už první střídání předepsalo ráz celého utkání. Mělničtí hráči, v zádech s bývalým extraligovým brankářem Janem Cháberou, potvrdili roli mírného favorita. Ale kralupští hokejisté se svému soupeři vyrovnali bojovností a důsledností v každém osobním souboji. Jejich nasazení jim vyneslo první branku zápasu – pěknou kombinaci Tomáše Soukupa a Pavla Husárika sebestiže zakončil Ondřej Hampl. Zimní stadion se otrásl v základech a Kralupy vedly 1:0.

První třetina pokračovala ve zběsilém tempu. Mělničtí útočníci ohrožovali domácí branku ofenzivními výpady, kralupští hráči odpovídali stejně nebezpečnými akcemi. Ve třinácté minutě přišel závar před naší brankou. Mělnický forvard Jan Vernek jej dokázal využít a projektilem do horního růžku srovnal skóre na 1:1. Do konce třetiny obě mužstva předváděla bojovný hokej, ale i přes velké šance žádná další branka nepadla. Mělník dokonce nedokázal využít dvou přesilových her.

Na začátku druhé třetiny Mělník ukázal svou ofenzivní sílu. Po osmnácti vteřinách se prosadil mělnický lídr bodování Tomáš Havel přesnou ránou nad lapačku Ondřeje Gabrišky. O necelou minutu později po kombinaci Libora Stinky, Jana Verneka a Jakuba Nesládky vstítil poslední jmenovaný další gól. Někteří fanoušci ani nestihli zaujmout svá místa na tribuně a skóre už bylo 1:3. Kralupský trenér Dušan Sikela se rozhodl vyměnit brankáře Ondřeje Gabrišku za dvojku Jiřího Škubala. Dvě rychlé branky byly pro domácí mužstvo studenou sprchou, ze které se jen těžko mohlo vzpamatovat. Ale šance přišla brzy. Jeden z mělnických hráčů se nechal vyloučit a kralupští dostali možnost zahrát si přesilovku. Tu dokázal využít po nahrávce Davida Chládky útočník Jiří Brandejský, čímž snížil na 2:3. Kralupský zimák vybuchl radostí. Oslavy musely být slyšet po celém Lobečku.

Třetí třetina nabíla domácí tým druhou mízou. Nekompromisně si šli pro srovnávací branku. Pár našich šancí nedokázal zlikvidovat ani mělnický brankář Jan Chábera – ale kralupské střely nedoprovázelo štěstí a dvakrát skončily tyčkou. Domácí zamrazilo ve třicáté minutě – Pavel Husárik se provinil podražením a odešel na dvě minuty na trestnou lavici. Mělnická ofenzivní esá narazila na srdnatou obranu kralupských borců. Během celých dvou minut se nedokázala efektivně prosadit. Husárik si odpykal svůj trest a opustil trestnou lavici. Svědomitá práce defenzivní čtveřice přinesla ovoce, respektive vybojovaný puk. Obránce Jakub Kučera jej krásně poslal přesným pasem přes půlku hřiště, kde čekal osamocený Pavel Husárik. Nádherná akce vyústila stylovým zakončením mezi betony bezmocného Jana Chábery. Kralupské fanoušky zaplavila vlna euforie. Skandování muselo být slyšet i na druhé straně Vltavy. Bylo vyrovnáno.

Kralupy byly na koni, ale Mělník se nenechal přehráť. Ani jeden tým nechtěl tomu druhému nic darovat.

Ve třetí třetině se smrtelné tempo snad ještě vystupňovalo. Domácí celek v posledních deseti minutách střídal pouze dvě nejlepší lajny. Na hráčích se brzy začala projevoval únava

a na druhé straně to nevypadalo jinak. Zápas byl opravdu vyhrocený a každý hráč na hřišti dal do utkání vše, co měl. Vyšťavení hokejisté si pomalu začali uvědomovat, že v základních šedesáti minutách utkání nerozhodnou.

Přišlo prodloužení. K ošemetné hře tři na tři oba celky přistoupily velmi opatrně. Nikdo se nechtěl stát viníkem chyby, která by mohla být pro celé utkání osudná. Pět minut prodloužení uplynulo bez větších šancí. Zápas měla rozhodnout dovednostní soutěž. Nájezdy.

Lépe začal Mělník. V první sérii sice svou šanci mělnický hráč neproměnil, ale kralupský první centr Jakub Kaprál svou pověstnou kličkou do bekhendu Jana Cháberu také nepřekvapil. V druhé sérii však Škubala přesnou trefou prostřelil David Litera. Kralupský lídr bodování Pavel Husárik podruhé na soupeřova brankáře nevyzrál. V třetí sérii dokázal vyrovnat domácí ostrostřelec Martin Příhoda. Čtvrtou sérii začal obávaný Tomáš Havel, který spolehlivě překonal gólmana domácích forhendovým blafákem. Martin Hampl ovšem potvrdil svou skvělou formu a střelou okolo Cháberovy lapačky vyrovnal. V páté sérii se ani jeden z borců neprosadil. Rozhodnutí přišlo v šesté sérii, ve které za Kralupy netrefil Jiří Brandejský a mělnický lídr Tomáš Havel dokonal porážku domácích kličkou do bekhendu.

Z vyhroceného boje si HC Junior Mělník odvezl dva body a upevnil své místo v čele západní skupiny. Kralupský celek se ovšem za svůj srdnatý výkon nemusí vůbec stydět. Fanouškům hráči sice nedokázali vybojovat vytoužené vítězství nad okresním rivalem, ale předvedli krásný hokej. Příští týden je čeká další těžký zápas, v sobotu se na domácím ledě postaví ve skupině druhému Rakovníku.

Adam Kaprál

Temný les

Byla nebyla jedna malá vesnice, ve které si lidé žili docela spokojený život. Na kraji vesnice se tyčil hrad s překrásnou zahradou, kde rostly prapodivné květiny, obrovské stromy a uprostřed zahrady stál malý altánek, kam si často za dlouhých večerů chodívala královská rodina hrát nějaké hry. Celá vesnice byla obestavena obřimi desetimetrovými hradbami. Mimo hradby mohli pouze lidé s povolením a většinou za sebou měli pořádný výcvik, on se totiž okolo hradeb rozprostíral hustý temný les opředený nejrůznějšími povídkami. Žila tu prý podivná stvoření, příšery a domorodí lidé. Dřív to bylo krásné místo, vládli mu elfové, pak se však les dostal do nesprávných rukou a nebezpečí číhalo na každém kroku.

Vraťme se teď ale na hrad, na němž samozřejmě vládli král a královna, a ti měli ještě mladou dceru Julii, mě. Ano, mě. Občas to byla docela otrava, protože jsem byla jejich jediné dítě a oni mě nemohli spustit z očí. Stejně se mi každou chvíli povedlo jim utéct a zašermovat si s mistrem kovářem, střílet z luku nebo lézt po stromech. Taky jsem měla chůvu, která vždycky večer, když jsem si o to řekla, sedla na mou postel a vyprávěla mi o stvořeních tam venku (samozřejmě mám na mysli ten les), o elfech, prapodivných zvířatech, vílách, trpaslících, ale i o zlých černokněžnících nebo vlkodlacích. Všechno mi to nahánělo strach, ale zároveň neskutečně přitahovalo, a tak jsem to jednou chůvě přiznala: „Páni, nikdy mě neomrzí poslouchat tyhle příběhy. Vy jste vlastně někdy byla tam venku?“

Chůva si jen utrápeně povzdechla: „Ale jo a můžu potvrdit, že opravdu není o co stát.“

„Ale vždyť jste mi vyprávěla spoustu úžasných příběhů o přátelských tvorech! Nebo to snad byl jen výmysl?“

„Ne, není, dřív to tam bylo docela bezpečné, ale od té doby, co moc získali ti nepraví, to tam na každém kroku smrdí nějakým mordem. Už to není takové místo, jaké bývalo.“

„Stejně bych se tam chtěla podívat!“

„Na to zapomeňte!“

„Na to jen tak nezapomenu!“

Chůva se už celá chvěla a pak řekla něco, co mě vyděsilo víc, než kterákoli strašidelná povídka: „Jste tvrdohlavá jako váš bra...“ vyděšeně si zakryla ústa.

„Můj bratr?“ zděsila jsem se. Náhle zemřel, když mi bylo pět let a všichni říkali, že to bylo na nějakou závažnou nemoc. „Takže on se tam vydal?“ zeptala jsem se opatrně.

„To jsem neměla říkat,“ hubovala stále s rukou před pusou.

Byla jsem tak rozrušená, že jsem na ni vyjela: „A kdy jste měli v plánu mi to říct?“

„Už je pozdě, princezno,“ začala mě s konejšivým hlasem plným něhy a strachu zároveň přikrývat.

„No tak, co s vámi je? Odpovězte! Je to tak, že jo?“

Chůva však můj jekot ignorovala, zfoukla svícen, popřála mi dobrou noc a odešla. Při odchodu jsem měla pocit, jako by se jí v očích zaleskly slzy, nikdy předtím jsem ji nezažila takhle... divnou. Chvíli jsem ležela v posteli a zírala do stropu, poté jsem vstala z postele, posadila se na okenní římsu, zahleděla se z okna, ze kterého jsem měla krásný výhled do toho tmavého lesa, a přemítala o těch podivných stvořeních tam venku a o svém bratrovi... Neměla jsem sice tu možnost ho pořádně poznat, ale za těch prvních pár let mého života mi nesmírně přirostl k srdci a teď po devíti letech se dozvídám, že jeho smrt byla úplně jiná, než jsem si celou dobu myslela... I když, zemřel doopravdy? Protože jestli se třeba jen vydal do lesa a nevrátil zpátky, nemusí to hned znamenat, že zemřel, třeba je ještě naživu! Ne, ne, ne, to je hloupost, podle toho, co jsem slyšela, by neměl velké naděje na přežití a kdo ví, možná, že si

jsou všichni jistí jeho smrtí, protože našli jeho mrtvolu nebo tak něco... Radši už půjdu spát. Přemítat o tom všem takhle je celkem děsivé.

Ale nespala jsem moc klidně. Ve snech mě pronásledovaly různé nestvůry a příšery a každou chvíli jsem se budila. Když jsem se vzbudila už asi popáté, vylezla jsem z postele, oblékla jsem se do svého oblíbeného oblečení – košile a kalhoty – za opasek jsem si zastrčila svou jedinou dýku a přes sebe hodila černý plášť. Naposledy jsem nervózně vyhlédla z okna. „Pane bože, co mě to napadlo?“ zaklela jsem šepem, ale rozhodla jsem se, půjdu tam a konečně zjistím, jak to tam vlastně vypadá.

Potichu jsem vyšla z pokoje. Na chodbě nebylo ani živáčka, jediným pohybem byly plameny na pochodních, a jelikož byla venku tma, tak jsem si jednu vzala. Vyplížila jsem se z hradu, přeskočila příkop a objevila jsem se na malém náměstíčku lemovaném většinou skromnými domky. Všude bylo ticho, jen občas někde vylezl nějaký opilec. Z hospody hrála hudba na plné grády. U brány byla stráž. „Ou, to mi nedošlo,“ pomyslela jsem si. Oba strážci spali, tak jsem se rozhodla jim prohledat kapsy. Ten první měl jen nějakou láhev a opravdu nebudu zkoumat, co v ní je... Druhý strážce už našťestí klíč od brány měl. Opatrně jsem ho vytáhla z jeho kapsy a chvíli si ho prohlížela, jako by to byl nějaký vzácný poklad. Pak jsem se zhluboka nadechla, vložila klíč do brány, pootočila jím, brána zaskřípala a začala se otevírat, pomalu jsem ani nedýchala vzrušením. Po chvíli se dveře zasekly, asi o nějaký hrbol v zemi, našťestí byla mezera ve dveřích dostatečně velká, abych jí prošla. Klíč jsem radši vrátila strážnému zpátky do kapsy, prolezla jsem skulinou v bráně, zavřela za sebou a chvíli si svítila loučím, hledíc do té temnoty. Udělala jsem první krok, pak druhý a nakonec jsem se sebevědomě, ale zároveň vyděšeně vrhla do lesa.

Po několika metrech mě zastavili nějakí dva pobudové: „Kampak takhle sama, slečinko?“ ptal se jeden.

„Nechcete doprovod?“ nabízel druhý.

„Ne, děkuji, zvládnou se o sebe postarat sama,“ odmítla jsem.

„Vona se s náma nechce bavit!“ zvolal první.

„To jí asi budeme muset naučit správnému chování,“ ušklíbl se druhý.

V tom na nás promluvil hluboký, hrubý hlas, o kterém netuším, odkud vycházel. Znělo to, jako by šel ze všech stran. „Opovažte se na ni sáhnout! Ta patří mně! Zmizte!“ Pobudové se lekli a utekli. Zůstala jsem sama, začala jsem se otáčet dokola, tep se mi zrychlil. „Kdo jste? A proč si vůbec myslíte, že vám patřím?“

Hlas se ozval z keře: „Protože všechno tady patří mně.“

Ohlédla jsem se na ten keř a spatřila rudé oči civějící přímo na mě. Zalapala jsem po dechu, upustila jsem pochodeň, která, jak dopadla na zem, zhasla. Ještě jednou jsem se zahleděla do těch očí a pak... pak nevím. Víím pouze to, že teď sedím svázaná v nějaké tmavé místnosti. Rozpoznávám jen poličky se sklenicemi plnými nějakých tekutin, různé baňky a staré knihy...

17. listopad

Asi všichni víme, že ve středu 17. listopadu slavíme státní svátek, protože se už těšíme na volný den. Celý název tohoto svátku je extrémně dlouhý „Den boje za svobodu a demokracii a mezinárodní den studentstva“. Co si ale vlastně připomínáme? Pevně věřím, že alespoň některé z nás hodiny dějepisu a ZSV trochu poznamenaly a že alespoň přibližně víme, o co jde. Tento svátek ale stále zůstává pro některé lidi oříškem, tak si ho pojďme trochu oprášit.

V tento den si připomínáme hned dvě slavné události českých dějin. První z nich je uzavření českých vysokých škol v roce 1939. Přestože v Protektorátu Čechy a Morava byl 28. říjen oficiálně normální pracovní den a demonstrace a stávky měly být potrestány, sešli se 28. října nejen studenti, aby oslavili 21. výročí vzniku Československa. Původně poklidná akce se změnila v demonstraci a byla nacisty násilně potlačena. Jeden z účastníků, dělník Václav Sedláček, zde byl zastřelen a na následky zranění později zemřel i student medicíny Jan Opletal. Jeho pohřeb, který se konal 15. listopadu, se změnil v další protest a nacisté tentokrát tvrdě zasáhli. 17. listopadu byly uzavřeny všechny české vysoké školy a bylo popraveno devět studentů, kteří podle nacistů vedli studentské organizace. Následně bylo odvezeno přes tisíc studentů do koncentračních táborů, 35 z nich se domů už nikdy nevrátilo.

V roce 1941, při druhém výročí těchto událostí, byl v Londýně vyhlášen Mezinárodní den studentstva. Je to jediný den mezinárodního významu s českým původem.

Přesně o padesát let později, roku 1989, se v Praze konala komunistickým režimem povolená akce k připomenutí událostí 17. listopadu 1939. Po skončení akce se ale část studentů vydala dál a začala protestovat proti tehdejšímu režimu. Průvod byl postupně násilně potlačen Veřejnou bezpečností a účastníci byli obklíčeni na Národní třídě. Dívky začaly policistům zastrkovat květiny za ochranné štíty a ozývala se hesla jako: „Máme holé ruce“, „Jakeše do koše“ nebo „Masaryka na stovku“. Nakonec byla demonstrace rozehnána, jediná cesta ven však vedla uličkou mezi příslušníky SNB a většina účastníků nevyvázla bez zranění obuškem. Nakonec byli napadáni i přihlížející a nic netušící kolemjdoucí. Solidarita se zbitými studenty i zvěsti o obětech na životech vyprovokovaly velkou část obyvatel k účasti na následných demonstracích a stávkách, takzvaná „sametová revoluce“ tedy ukončila víc jak 40 let komunistického režimu v Československu a pro naše rodiče i pro nás otevřela nové možnosti.

Pokud byste si rádi připomněli dění 17. listopadu 1989, navštivte akci Korzo národní. V rámci tohoto projektu se uskuteční mnoho besed a akcí. Speciální bude také skladba Modlitba pro Martu, kterou letos zazpívá Jana Kirschner. Bližší informace najdete na Díky, že můžem.

Lenka Vašicová

Korzo Národní

Ve středu 17. listopadu jsme si připomněli hned dvě významné události naší země. Uzavření vysokých škol v roce 1939 a začátek Sametové revoluce roku 1989. Na tento den tedy připadá jeden z českých státních svátků. Jeho celý název je „Den boje za svobodu a demokracii“ a společně s tím jsme slavili i „Mezinárodní den studentstva“. Každý strávil tento svátek jinak. Jelikož to byl po delší době pro studenty a profesory volný den, využili ho spíše k odpočívání a nabírání energie. Avšak po celé České republice probíhaly oslavy tohoto dne. Já jsem se těchto oslav zúčastnil - a to přímo v Praze. Hlavní akce se jmenovala „Korzo Národní“, kterou pořádala organizace „Díky, že můžem“. Tato akce byla velká a jsem moc rád, že jsem se jí mohl zúčastnit.

Co vlastně to „Korzo Národní“ je? Jedná se o událost, díky níž si připomínáme sametovou revoluci. Akce probíhá symbolicky na Národní třídě, kde je také pomník 17. listopadu, jenž už od ranních hodin bývá obklopen lidmi. Během celého dne jste mohli navštívit Národní třídu, kde se nacházel info stánek. Zde jste si mohli zdarma nebo za symbolický dar vzít svíčku na zapálení u pomníku, samolepku, listopadoviny a také samozřejmě trikoloru. Trikolora byla za mě takové spojení s touto celou akcí. Po připnutí jste se hned cítili součástí toho všeho, co se kolem vás odehrávalo. Když jste získali všechny věci na infostánku, mohli jste vyrazit na Národní. Letos kvůli covidu nebyla možnost shlukovat se na jednom místě, a tak bylo třeba vše si jen rychle projít. Bylo zde připraveno mnoho akcí a stanovišť. Mohli jste se podívat na trabanty, zajít na přednášku do odstavené tramvaje s číslem 89, navštívit Novou scénu, kde probíhaly rozhovory s mnoha hosty. Já jsem se dostal na rozhovor s panem Michaelem Kocábem a paní Petruškou Šustrovou. Oba zažili Sametovou revoluci a jejich povídání bylo pěkné a moc zajímavé. Ale to zdaleka není vše. Mohli jste se podívat do Obýváku Václava Havla, kde probíhalo povídání s rodiči a jejich dětmi. Nebo jste mohli jen přijít a symbolicky zapálit svíčku u pomníku.

Přesně pak v 17:11 zazněla skladba Modlitba pro Martu, která se stala symbolem Sametové revoluce. Originálně ji zpívala Marta Kubišová. Tentokrát ji zazpívala Jana Kirschner. Společně s tím se rozsvítilo několik budov v Česku, ale i ve světě do našich národních barev. Ve světě se tak stalo v New Yorku a Dubaji.

Celá akce byla moc pěkná a naučná. Po celé Národní stály informační cedule, kde jste si mohli doplnit mnoho informací. Těm, kteří o této akci nevěděli nebo se nestihli přijít podívat, doporučuji příští rok událost nepropásnout. Dozvíte se nové informace a také si připomenete událost, která dost výrazně změnila české dějiny. Každý rok je také možnost na „Korzo Národní“ pomáhat, proto příští rok neváhejte a určité se přihlaste jako dobrovolník. Sledujte organizaci „Díky, že můžem“ na sociálních sítích a zapojte se do dění v naší zemi.

Martin Elznic

Pragocalypsa - napínavé pražské sci-fi

Moc dobře si uvědomuji, že na škole jsou knihomolové jako já, kterým padesát přečtených knížek za rok připadá málo, ale také studenti, kteří bojují s každým čtenářským deníkem. Pokud se řadíte pod jednu nebo i pod druhou tuto skupinu a nemáte vyloženě problém s žánrem sci-fi, fantasy a bojem, mám pro vás tip na skvělou knižní sérii, která mě zaujala nejen dějem, ale také svým ryze českým vystupováním.

Kniha je od nepříliš známého českého autora Jana Urbana (můžete ho nalézt na instagramu pod jménem muz_z_acapulca). Jak jsem již zmínila, kniha je "velmi česká" tím, že se odehrává výhradně v Česku - ať už v Praze nebo jejím okolí - a díky tomu se tam objevují různé narážky a vtipy na českou kulturu, obyvatele naší země a někdy dokonce i na politiku. Ano, na politiku, ve čtvrtém díle se na pár stránkách objeví například Andrej Babiš. Díky faktu, že autor je Čech a je na instagramu, se mi podařilo dostat se s ním do kontaktu, a když jsem měla nějakou otázku ohledně knihy, obvykle jsem do hodiny znala odpověď přímo od tvůrce, což nevím jak vám, ale mně se ještě nepodařilo.

Úplně nepředpokládám, že tímto bych někoho navnadila ke čtení, tak to zkusím ještě jinak. Hlavní postavou série je Vyvyan, čtyři sta let starý řeholník - člen prastarého Řádu založeného Rudolfem II., jehož úkolem je chránit Českou republiku před cizáky, za které jsou považováni členové Řádů z Německa, Švédska, Anglie a mnoha dalších států. Každý řeholník má určitou "superschopnost". Kvůli spoilerům nemůžu prozradit, co je to u hlavní postavy, ale mohu říct, že se setkáte s pohledem o 57 vteřin dopředu, pyrokinetikou, viděním ve tmě, vlkodlakem, upírkou i andělem.

Děj začíná v září roku 2017, kdy mají Vyvyan s Marikou, která k němu byla přidělena, za úkol ochránit a získat velmi magicky nadanou studentku pražského gymnázia :). Všichni počítají s tím, že v listopadu onoho roku vypukne apokalypsa přímo v centru Prahy. Aby bylo vše dobře pochopeno, v Praze se otevře transdimenzionální trhlinka, přes kterou začnou do ČR pronikat bohové zaniklých kultur a příšery jako drak či T-Rex. Co když si apokalypsa pospíší? Co když není vedení Řádu takové, jaké se zdá? Co když jsou ve středu všeho dění zrádci, jež chtějí vyhubit lidskou rasu?

Po celou pětidílnou sérii se potkáváme s problémy zrady, neposlušnosti, nedostatkem sil, zanikáním lidské rasy a mnoha dalšími věcmi. Celá kniha je zpříjemněna velmi specifickým humorem hlavní postavy, ajťákem, který na setkání vypráví vtipy, a také hádkami mezi hlavní postavou a postavami vedlejšími. Myslím si, že tyto knihy by mohly potěšit i "nečtenáře", tak šup na Google zjistit, kde by se daly sehnat a s chutí do čtení!

Veronika Sáblová

Rozhovor z dějiště COP26

Od 1. do 12. 11. se ve skotském Glasgow uskuteční 26. konference OSN o změně klimatu, možná lépe známá jako COP26. Na konferenci se sejdou vlády, firmy a místní orgány, aby diskutovaly o globálních opatřeních v oblastech klimatu. Mezi cíle konference patří globální úsilí o snížení skleníkových plynů, aby byly realizovány cíle uvedené v Pařížské dohodě (COP21) a bylo zajištěno financování řešení klimatické krize ve všech státech.

V dnešní době je téma klimatické krize nevyhnutelné. Nacházíme se ve chvíli, kdy se opravdu musí okamžitě jednat. Nadějí ale je, že tuto skutečnost si mnohem více lidí začíná uvědomovat a COP26 se jim dostává do povědomí jako akce, jež může pomoci rozhodnout o naší budoucnosti. Jelikož nejsem prezident spojených států, Greta Thunbergová nebo Boris Johnson, nemám žádný vliv na výsledek nadcházející konference. Nadále se ale budu snažit šetrně přistupovat k našemu prostředí a teď vám nabízím rozhovor s jednou z organizátorek pochodu za klima přímo v Glasgow.

Mohla by ses představit?

Ahoj! Jmenuji se Bessie, je mi 15 a žiji v Glasgow ve Skotsku.

Co Tě přimělo začít stávkovat a přemýšlet o planetě a proč by měli i všichni ostatní?

První věc související s klimatem, kterou jsem udělala, byla před dvěma lety, když jsem se připojila k tisícům dalších v globální klimatické stávce 20. 9. 2019. Dívala jsem se také na dokumenty o přírodě a stále se opakujícím tématem byla otázka klimatu. Tato krize mě opravdu zasáhla, a tak jsem se připojila k Fridays For Future Scotland (hnutí mládeže za klima, které založila Greta Thunbergová). Klimatická krize se týká každého, všichni bychom měli bojovat za lepší svět.

Něco, co sdílíme, je naše péče o životní prostředí a obava ze situace kolem klimatické krize, takže si myslím, že stejně jako mnoho lidí vidíme, že to, co dělá mnoho zemí, nestačí.

Co tedy doufáš, že bude výsledkem COP26? Stačí jen přinutit všechny země, aby dodržely svůj slib z Pařížské dohody, nebo doufáš, že výsledkem COP26 bude výraznější změna? V ideálním případě co?

V ideálním případě již dřívější COP měla provést dostatek změn. Pokud to však tentokrát vlády, zástupci a prezidenti konečně vezmou vážně a začnou POSLOUCHAT vědce, stále bychom mohli mít šanci zachránit Zemi. To, co v současnosti dělají, nestačí. Pařížská dohoda by měla být jen začátkem globálních opatření. Stává se neuvěřitelně obtížné dosáhnout tohoto bodu, když úředníci pouze přikyvuji a usmívají se, protože jejich směrem míří kamera.

Předpokládám, že pořádání COP26 je pro Glasgow velká věc. Je to asi v poslední době hlavním bodem konverzace. Jaká je nálada v Glasgow, mnoho z nás se nemělo dva roky možnost podívat mimo Česko, dáš nám možnost nakouknout do zahraničí?

Glasgow je v současné době pokryto reklamami na COP26. Uzavírají se také silnice a oblasti. Zaměstnanci vlaků a další lidé zjistili, že je vhodná doba pro stávku za lepší plat kvůli celosvětové pozornosti, tento přístup zafungoval. Obrovské společnosti inzerují v televizi a ukazují, jak jsou zelené, aby vypadaly dobře, ale mnozí z nás ví, že je to vlastně nezajímá a jedná se pouze o greenwashing.

Magdalena Turnbull